

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De seditione Antiochiae suscitata. Capvt XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

non diligentia & cura adhibuit, atque ad eam rem non feruorū, sed stipatorū opera usa est, sed illa ipsa hoc fungi ministerio, adire eorum hospitia, & singulis necessaria suppeditare voluit. Simili quoque ratione ecclesiarum hospitia visere, aegrotis in lecto decumbentibus curationem adhibere, tractare ollas, iusculum gustare, patinam illis deferre, frangere panem, offas porrigere, eluere pocula, omnia denique alia munera obire, quae serui & ancillae exequi solent. Atque illis, qui eam ab hoc genere ministerij auocare studerent, respondit, aurum distribuere decere imperatorem: se autem pro ipso imperio ei, qui id ipsum dederat, illam operam offerre debere. Quinetiam percrebro solet marito dicere: semper te, mi vir, oportet cogitare, qui olim fueris, & qui iam sis. Ita assidue animo complectens, non te ingratum ostendes erga patronum, sed imperium, quod suscepisti, iuste & legitime gubernabis, atque eo rite administrando eum, qui ipsum donauerit, auguste sancteque coles. Eiusmodi sermonibus semper cum viro habitis, semina virtutum animo eius mandata, praeclarissime commodissimeque rigauit.

De seditione Antiochia suscitata.

CAPVT XIX.

Ista quidem ante virum migravit à vita: post cuius mortem, non ita diu, facinus quoddam forte fortuna commissum accepimus, quod incredibilem amorem imperatoris, quo eam complexus est, perspicue patefecit. Imperator crebritate bellorum coactus, nouum quoddam & peregrinum tributi genus ciuitatibus imposuit: quod quidem Antiochia non tulit, sed plebs, cum videret eos, à quibus exigebatur tributum, propter inficiationem suspendi, cum alia patrat maleficia, quae multitudo imperita occasionem seditionis nacta, patrare solet, tum statuam aeneam omni genere laudis exornandae Placillae (id enim nomen imperatrici fuit) deturbat, & per magnam vrbis partem trahit. Quibus auditis, imperator, ut par erat, grauiter commotus, omnia priuilegia vrbis illi adimit, & principatū Laodiceae

diceæ vicinæ ciuitati tribuit. Quippe istud Antiochenos ægerrimè laturos (Nam Laodicenses ab antiquis iam temporibus aduersus Antiochenos graui inuidia exarserant) existimauit. Postremò se urbem incensurum, penitusque vastaturum minatur, atque adeo in pagum redacturum.

Porrò magistratus quosdam, in illo audaci facinore deprehensos, prius interfecerunt, quàm de ipsa tragica clade imperator certior factus esset. Imperator autem, quanquam omnia quæ fuerat minatus, imperauit fieri, tamen lex, quæ hortatu magni illius Ambrosii lata erat, obstabat, quo minus fierent. Vbi verò nuncij, qui vrbi imperatoris minas exponerent, eò adueniunt, nempe Elebechus, id temporis dux exercitus, & Cæsarius præfectus palatij, quem Romani magistrum aulæ vocant, omnes minis illis perterriti in magno metu erant. At virtutis athletæ, qui ad montis radices habitabant, quique permulti erant, & viri optimi, hos duos & monere & hortari cœperunt.

Ex quorum numero fuit sanctissimus Macedonius, virtutum rerum, quæ in communi vita geruntur, inscius, tum literarum sacrarum prorsus ignarus. Iste in montium verticibus vitam agens, noctes diesque omnium seruatori synceras preces offerre solet: qui neque imperatoris violentiam pertimescere, neque de potestate eorum, qui missi erant, laborare visus est, sed in media vrbe, prehensio alterius pallio, ambos ex equis descendere iubet. Illi verò cum viderent senem statura exigua, pannis sordidis amictum, primò indignari quidem: Sed vt primum à quibusdam eorum, qui antecederant, viri illius virtutem didicerant, desilire de equis, illius genua amplecti, veniam denique petere cœperunt. Macedonius diuina imbutus sapientia, tali oratione eos compellat.

Dicite, viri charissimi, imperatori hæc verba: Non solū imperatorem esse, verum etiã hominem. Itaq; ne oculos tantummodo ad imperium adijciat, sed suã ipsius naturam mente complectatur. Nam cum homo sit, illis imperat, qui sunt eiusdem naturæ participes. Humanam autem naturam ad imaginem & similitudinẽ dei fabricatã esse. Quare ne tam crudeliter & inhumanè imaginem Dei è medio tolli iubeat. Nam bilem mouet opifici, cum eius imaginem
contu-

THEODOR. HISTOR.

contumeliose tractet. Consyderet enim quàm iniquo animo tulerit ipse æneam coniugis imaginem contumelia affectam esse, se tamen in imaginem dei contumeliosum esse non dubitare. Ac quantum intersit inter imaginem inanimam & animatam, viam, & rationis compotem, omnibus, qui sunt mente præditi, perspicuum est. Illud præterea secum cogitet, nobis perfacile esse, pro vna ænea imagine, multas fabricari, sed eum non omnino posse facere vel pilū vnum illorum, qui interfecti sunt. Hac audita oratione, viri illi admirabiles eam ad Imperatorem retulerunt: qua cum eius iracūdiæ flamma restincta esset, prominis, quas iactauerat, scripsit literas, quibus se purgaret, iræque causam in illis exposuit. Non oportebat, inquit, si quid à me peccatum esset, coniugem, mulierem summis laudibus meritò decorandam, post mortem tantam contumeliam subire, sed si qui mihi succensusissent, in me furentis animi impetus conuertisse debuerant. Adiunxit etiam se acerbè tulisse, & valde animi discruciatum esse, cum intellexisset quosdam à magistratibus trucidatos fuisse. Ista quidè à me sunt propterea commemorata, quòd tum iniquum putabam, vt libertas loquendi à Macedonio monacho lōgè præstantissimo vsurpata, obliuione deleteretur, tū perutilè illam legem magni Ambrosii suafu conscriptam, omnium oculis subiicere cupiebam,

De Idolorum delubris vndequaq; dirutis.

Caput XX.

HIS confectis rebus, Impetator fidelissimus omne suum studium ad errorem Gentilium euertendū trāstulit, legesque promulgauit, quibus imperatum erat, vt simulachrorū fana diruerentur. Nā Cōstantinus magnus omnib⁹ laudis p̄conijs meritò efferēdus, qui primus imperiū vero dei cultu exornare studebat, vidēs adhuc orbē terrarū cæco errore furentē, tametsi vetuit omnino dēmonib⁹ immolare hostias, non tamen eorum delubra demolitus est, sed mandatū solū dedit, ne quisquam ad ea accederet. Quinetiam istius filij sunt paterna diligenter persecuti vestigia